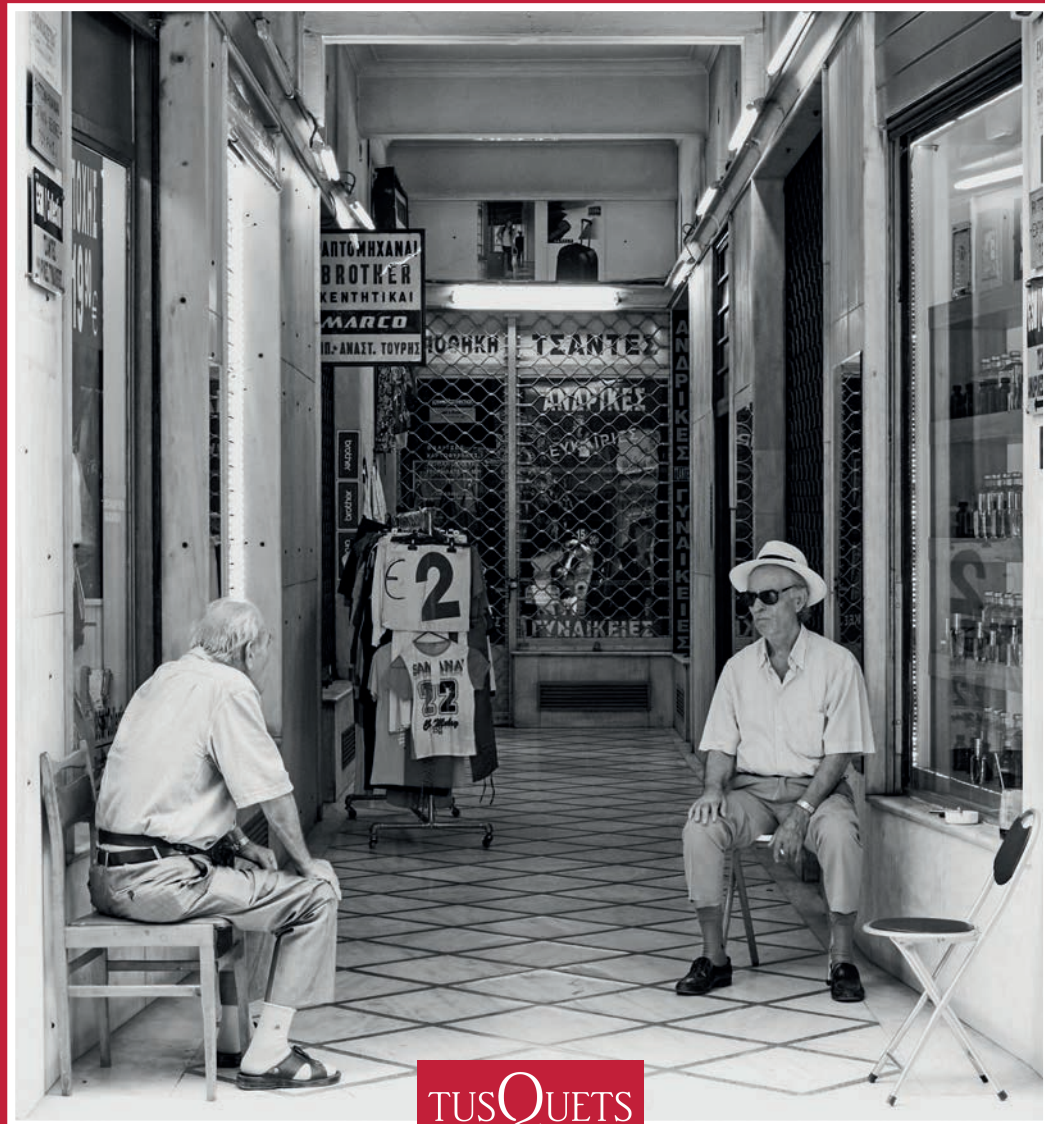

Petros Mårkaris

QUARANTENA

L'Ull de Vidre

PETROS MÀRKARIS
QUARANTENA

Traducció del grec de Joaquim Gestí

TUSQUETS
EDITORS

Collecció dirigida per Antoni Marí

Títol original: *Η τέχνη του τρόμου (I tekhnī tu tromu)*

1a edició: abril del 2022

© Petros Mårkaris, 2021, i Diogenes Verlag AG Zurich, 2022. Tots els drets reservats excepte per a la llengua grega.

Traducció: © Joaquim Gestí Bautista, 2022
Reservats tots els drets d'aquesta edició per
Tusquets Editores, S.A. – Av. Diagonal 662-664 – Barcelona 08034
www.tusquetseditores.com
ISBN: 978-84-1107-101-7
Dipòsit legal: B. 4.165-2022
Fotocomposició: Realització Tusquets Editors
Imprès i enquadernat a: Liberdúplex, S. L.
Imprès a Espanya

És rigorosament prohibida qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació total o parcial d'aquesta obra sense el permís escrit dels titulars dels drets d'explotació.

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Índex

Quarantena	11
«Em dic Covid i mato»	51
L'art del terror	93
Centre de refugiats del coronavirus	117
Els tres cavallers	149
La taverna de Karagiozis	175
Epíleg. Khalki: el buit i la bicicleta	197

Quarantena

Tot ha començat amb una trucada de la Stella.

—Comissari, em sap greu però tinc males notícies.

—¿Què passa? —li he preguntat preocupat.

—M'he fet la prova de la covid i ha donat positiu. He de fer catorze dies de quarantena. —Ha fet una pausa abans d'afegir, incòmoda—: Malauradament, com que hem estat contactes estrets, vostè també n'ha de fer.

«Anem bé», m'he dit a mi mateix. «Abans tornàvem de vacances amb regals i records. Ara tornem amb el coronavirus.»

A continuació m'han trucat de Protecció Civil:

—¿El comissari Kharitos?

—Jo mateix.

—Soc Devletis, de Protecció Civil, comissari. ¿Ha parlat amb la seva secretària?

—Sí, m'ha informat que ha donat positiu per coronavirus i que jo també he de fer quarantena.

—Exacte. ¿Viu amb altres membres de la família?

—Només amb la dona.

—La seva esposa també haurà de fer quarantena per precaució. A més, tots dos hauran de portar la mascareta a casa.

De seguida truco a l'Adrianí. Per sort l'enxampo abans que surti cap a casa de la nostra filla. Li explico la situació mentre m'escolta contenint la respiració.

—Això vol dir que no podré anar a ca la Katerina mentre estiguem en quarantena —mormola.

—Per desgràcia no, almenys en les pròximes dues setmanes, si tot va bé.

Passa de la depressió a la histèria i m'etziba:

—¿I què passarà ara? ¿Qui cuidarà el nostre net, perquè la Katerina treballi? La teva secretària és una inconscient.

—Li demanaré a en Zisis que hi enviï la Melpo, mentre estiguem confinats. —La Melpo és la dona de l'asil de pobres que va cuidar en Lambros quan era un nadó—. No pateixis, a l'asil no hi ha hagut casos i en Zisis fa tests a tots els qui hi viuen cada setmana. ¿Truques tu a la Katerina o li truco jo?

—Tu truca a en Zisis i deixa que la Katerina i jo ens organitzem.

A continuació informo els meus col·laboradors i tot seguit truco a en Zisis, que m'escolta sense interrupcions.

—¿Saps? Estava preocupat que no et toqués a tu també —em diu amoïnat quan acabo de parlar—. Espero que tot vagi bé. De seguida us envio la Melpo. Digues-li a l'Adrianí que no passi ànsia. Aquí a l'asil tots estem nets i fem tests constantment.

—Ja l'hi he dit.

Les trucades i les converses m'han impedit ser conscient del perill. Tot just pujo al Seat la por s'apodera de mi.

quarantena: f. Aïllament de quaranta dies imposat antigament als viatgers i a les mercaderies procedents de zones endèmiques o epidèmiques de certes malalties, abans de deixar-los circular lliurement per zona no contaminada. Actualment aquest període ha estat reduït considerablement o reemplaçat per una inspecció sanitària.

El diccionari m'obre els ulls i em fa adonar de la situació. En el meu cas, si més no, la quarantena només durarà catorze dies i no quaranta, tot i que tants dies també m'imposen respecte.

Des del dia que em vaig casar fins avui la convivència amb l'Adrianí s'havia limitat als vespres i als caps de setmana. El naixement del nostre net ens va canviar la vida i va limitar encara més les hores que érem a casa, perquè passàvem els vespres amb la Ka-

terina, en Fanis i sobretot amb el nen, fins a l'hora que se n'anava a dormir.

Des del primer dia de la quarantena vaig ser conscient que seria un estrany a casa meva. Si al matí anava a la sala d'estar, on hi havia la televisió, l'Adriani feia acte de presència a l'instant per fer-me'n fora.

—No, ara a la sala d'estar, no. Ara he de netejar i treure la pols. Després. —Quan la veia a la cuina i feia per entrar-hi, per fer petar la xerrada, m'aturava a la porta—. Quan cuino, no hi vull ningú rondant. I posa't la mascareta, si us plau. Et van dir que havíem de portar-la també per casa.

La nostàlgia feia la convivència encara més difícil. L'Adriani enyorava el dia a dia al costat del net, i jo trobava a faltar la vida a la Prefectura. Aquesta privació ens feia perdre els nervis i atiava el conflicte. Havia començat a desenvolupar tendències evasives: volia trencar la quarantena i sortir al carrer.

Finalment, al tercer dia, vam trobar una manera de conviure. Jo em vaig enclaustrar al dormitori, com feien antigament els estudiants que llogaven una habitació en una casa particular. L'Adriani es va quedar la resta del pis, igual que la propietària, que amb el lloguer pagava les despeses diàries.

Ara, després de prendre el cafè del matí plegats, com sempre, jo marxo al dormitori i m'estiro al llit, amb el Dimitrakos damunt del pit.

confinament: m. 1) Fet de tancar algú dins un espai limitat per motius diversos, com ara per salut pública, per seguretat ciutadana o per l'aplicació d'una sentència judicial. 2) Aïllar-se voluntàriament, defugir el contacte amb els altres éssers humans.

Les dues entrades del terme em són, en part, conegudes. De la primera conec molt bé el confinament de presos, perquè és part de la meva feina, tot i que nosaltres només retenim sospitosos i no presos. De la segona reconec el confinament voluntari, encara que en el meu cas sigui un aïllament imposat, per tal d'evitar el contacte amb la meva dona i possibles discussions domèstiques.

Deixo el diccionari sobre el llit i vaig cap a la cuina, a veure si queda una mica de cafè. El pot és mig ple encara, però l'Adrianí no hi és. La trobo al menjador i em quedo atònit. Asseguda a la butaca, fa ganxet.

—¿Ara fas ganxet? —li pregunto, perquè no dono crèdit al que veig.

—Ja ho veus.

—Caram, feia anys que no en feies. ¿Encara te'n recordes?

—Aquestes coses no s'obliden.

—¿I què fas?

Per primer cop, després de quatre dies, se li escapa un somriure de satisfacció.

—Un jersei per al nostre net. Ahir mentre endreçava els calaixos, per no tornar-me boja, vaig descobrir tres cabdells de llana. Quan els vaig veure, de seguida se'm va acudir la idea de teixir-li alguna cosa. —És el primer cop durant la quarantena que la veig alegre i riallera. Això m'anima a asseure-m'hi al davant amb la tassa a la mà i no hi posa pegues—. ¿Saps? Mentre faig ganxet i agafo la llana, és com si l'acariciés —em reconeix i la boca se li fa aigua—. Faig vots perquè la quarantena s'acabi sense més problemes i pugui anar a portar-li el jersei —acaba dient, novament amb un somriure.

Aquest canvi d'humor fa que recuperi els ànims. Vaig a l'habitació i torno amb el diccionari sota el braç.

—¿T'importa si m'assec amb tu? —li pregunto.

—¿Ho dius de broma? ¿Per què m'hauria d'importar? També et pots treure la mascareta.

—Però, ¿no em vas dir que la portés també dins de casa?

—Sí, però en Fanis m'ha explicat que no cal si mantenim les distàncies. És metge i sap de què parla.

Em trec la mascareta i m'assec davant seu com si m'hagués tret un pes de sobre.

«Per fi he pogut sortir del calabós del dormitori», penso per dins. Aleshores l'Adrianí deixa de fer ganxet, em mira i es posa a riure.

—¿De què rius? —li dic desconcertat.

—Ric perquè hem acabat com els nostres pares. L'home llegint i la dona fent ganxet. Només que a casa nostra els homes llegien el diari i tu llegeixes diccionaris.

És el primer dia de convivència pacífica en situació de quarantena. Ara hem acabat de sopar i mirem una pel·lícula. El confinament ens ha fet cinèfils. Es tracta d'una d'aquelles comèdies d'abans, amb actors coneguts, de les que t'aixequen l'ànim, fins i tot quan tens un mal dia.

Encara no han passat deu minuts que em sona el mòbil. És una trucada d'en Dermitzakis. Quan et truquen de la Prefectura a hores intempestives, segur que no és per a res bo.

—Comissari, sento molestar-lo, però tenim un assassinat.

Se m'escapa un sospir des del fons de l'ànima.

—¿Sabem qui és la víctima?

—No només nosaltres, comissari, la coneix tot el país, també. Han assassinat la Kharis Velaku, la presentadora del telenotícies.

Que poc que dura la calma, solia dir la mare. La meva calma ha durat una mica menys de dotze hores. Ara que la tempesta de casa s'havia apaivagat, arriba el cataclisme de la feina.

—¿Com l'han assassinat?

—Algú li ha disparat quan sortia del cotxe davant de casa seva. Vivia al carrer Vasiliu, a Filothei. No podem descartar que l'assassí també anés amb cotxe. Alguns veïns de l'edifici van sentir el soroll d'un vehicle accelerant tot just després dels trets.

—¿Qui hi ha amb tu, ara mateix?

—L'Askalidis i en Dervísoglu. També ha arribat en Dimitriu amb els de la Científica. Estem esperant que arribi el forense.

—Vull que m'enviïs una foto de l'escena del crim.

—¿Té per fer videotrucades? —em pregunta.

—¿Com? ¿Vídeo què? —li responc sense entendre'l.

—Verge santa, ¿no saps ni això? Però ¿en quin món vius, home de Déu? —exclama l'Adrianí—. Va, passa'm el mòbil. —Me'l pren de les mans i es posa a pitjar botons—. Aquí ho tens —em diu, i me'l torna.

A la pantalla veig la cara del meu home.

—Molt bé, ¿em veu ara? —em pregunta.

—Sí.

S'aparta i al darrere apareix el cotxe de la víctima. La porta del conductor és oberta i la Velaku jeu a terra de bocaterrosa. Davant del cap veig sang.

—¿Li han disparat al cap? —li pregunto.

—Li han endinyat una bala al front i dos més al cor. La mort ha estat instantània. Els veïns que han baixat a ajudar-la ja l'han trobat morta.

—Vull parlar amb el forense, quan acabi d'exami-

nar la víctima. I vosaltres feu una volta per l'edifici per reunir les primeres informacions. Estaré pendent del mòbil. Vull que m'informeu constantment.

—¿A qui han assassinat? —em pregunta l'Adriani, quan penjo.

—A la Velaku, la presentadora del telenotícies.

—¿Ho dius de debò? Però si l'acabem de veure a les notícies.

—L'han assassinat quan tornava a casa seva.

La meva dona es persigna i es queda mirant el sostre.

El que faltava per al duro, que dèiem abans, penso. Com si no fos prou càrrega investigar un assassinat, estant en quarantena, ara resulta que la víctima la coneix tot Grècia.

—Tu, això de les videotrucades, ¿on ho has après? —li pregunto a l'Adriani.

—Me'n va ensenyar la Katerina, per poder veure en Lambros. No és gaire difícil. Ja ho veuràs. Porta el mòbil. —L'hi dono i m'ensenyava quina icona he de tocar per veure imatges—. Truca'm ara i fem-ne una prova. —Li truco i de sobte veig la seva cara a la pantalla mirant-me—. Ja està, ja ho tens —em diu—. De totes maneres i per estar-ne segur, jo, de tu, m'apuntaria la icona que has de tocar, perquè d'aquí a no res ja no te'n recordaràs i no sabràs on és.

A la cuina trobo el quadern on l'Adriani anota la compra i escric en un full el procediment per accedir

a una videotrucada. La meva dona se'n va a dormir, mentre jo em preparo per passar la nit en vetlla.

Un assassinat estant en quarantena i, a més, d'un famós, és el pitjor que em podia passar. L'única manera de fer que la investigació avanci seria trencar el confinament, però em sembla que no serà possible. L'altra solució és demanar-li al sotsdirector que assumi la supervisió de la investigació i que me'n mantingui al corrent. Arribo a la conclusió que aquesta és la solució més realista.

El so del mòbil m'interromp els pensaments.

—Un moment que li passo el forense —em diu en Dermitzakis.

—Bona nit i que no sigui res la quarantena. Espero que no hi hagi complicacions —és el primer que em diu l'Stavrópulos.

—Jo també ho espero, però ara amb l'assassinat de la Velaku la cosa es complica encara més. Va, digue'm, ¿què has descobert?

—Li han disparat tres cops, com ja t'han informat. La bala al front i la del cor han estat fulminants. La tercera li ha tocat l'espatlla, probablement quan queia a terra. Tinc la impressió que l'assassí no li ha disparat mentre passava amb el cotxe. En deu haver baixat i li ha disparat quasi a boca de canó. Si hi ha res més, ens ho dirà l'autòpsia.

—¿Heu tret res del veïnat? —li pregunto al meu home.

—La víctima s’havia separat ara fa uns anys. Vivia amb la mare i dos fills. Per sort els nens dormien i no han sentit res. La dona no parava de plorar i de lamentar-se. Ha estat impossible parlar-hi i ho hem deixat per a demà al matí. Segons ens han dit els veïns, l’exmarit viu a l’estranger. De la resta, la relació de la víctima amb el veïnat era la típica, sense cap amistat concreta.

El darrer a informar-me és el cap de la Científica.

—No crec que l’assassí la seguís mentre tornava a casa —em diu—. La víctima se n’hauria adonat. El més probable és que sabés a quina hora tornava i l’hagués seguit només al final. Estem buscant indicis al carrer, però està sec i no crec que hi trobem res.

Aquí s’acaba la primera fase de la investigació i me’n vaig a dormir. Per curar-me en salut, deixo el mòbil encès, per si de cas. Per sort no em truca ningú i dormo sense que em molestin fins al matí.

Després del cafè de primera hora, truco al sotsdirector per explicar-li la situació i que ens enfrontem amb l’assassinat d’una presentadora de televisió molt famosa.

—No vull deixar la investigació exclusivament sota la responsabilitat dels que estan de servei mentre jo estic aquí engabiats sense fer res. Els tinc tota la confiança del món, però si alguna cosa es torça, els pri-

mers que pagaran els plats trencats seran els meus col·laboradors. Per això li proposava que assumís vostè la supervisió directa i quan ho cregui oportú contacti amb mi per parlar-ne.

—D'acord, però com que no treballo al mateix edifici que els seus homes, no podré ser constantment al seu costat —és la seva primera reacció—. D'altra banda, les nostres carreres al cos són molt diferents, comissari —afegeix—. Jo vaig passar d'Intervenció Immediata a la Direcció General d'Estrangeria. Els crims em són un terreny desconegut. —Es torna a produir un silenci. Al cap de poc em diu—: Tinc una proposta per fer-li.

—Vostè dirà.

—Que li installem a casa un ordinador amb sistema de videoconferència i un altre a la Prefectura amb el mateix sistema. Així podrà parlar i reunir-se virtualment amb el seu equip en qualsevol moment. Fins i tot podrà prendre part en els interrogatoris. ¿Què li sembla la idea?

La idea és molt bona, però em fa tremolar les cames, perquè sé tant d'ordinadors i videoconferències com d'apagar focs. D'altra banda, amb un càrrec de responsabilitat a la Direcció General de Seguretat tampoc li pots dir al superior immediat que rebutges la seva proposta perquè ets un sapastre.

Pengem, amb el meu cap content perquè ha trobat una solució i amb mi angoixat per no vessar-la.

Intento acostumar-me a la idea que em passaré els dies davant d'un ordinador veient cares superposades a la pantalla. Però no és això el que m'espanta, sinó l'angoixa per les qüestions tècniques: connectar-se, no cometre errors que tallin la comunicació i coses així.

Per sort la trucada d'en Dermitzakis m'estalvia el neguit que sento.

—Comissari, som a la cadena de televisió, parlant amb el senyor Liakakis, el director del departament d'informatius. Ens ha donat algunes informacions interessants que voldria que sentís. L'hi passo.

—Bon dia, comissari. Li he explicat al seu col·lega que la Kharis s'havia guanyat uns quants enemics ara amb la pandèmia.

—¿Quina mena d'enemics? ¿Periodistes d'altres cadenes, metges, polítics?

—Persones conegudes que no respectaven les mesures sanitàries o trencaven la quarantena. Cada cop que ens arribava alguna notícia així, s'ho prenia molt a pit, la Kharis. Fossin polítics, empresaris, artistes o futbolistes, no importava. Ens havia convençut que si els famosos, la gent coneguda, no respectaven les mesures, donaven un mal exemple a la resta de ciutadans. Per aquesta raó els posava a la picota de totes les maneres possibles. Evidentment he de reconèixer que l'audiència havia pujat com una mala cosa i que tots buscàvem casos similars. Però el rostre visible de la cadena

era la Kharis i la ira dels assenyalats es dirigia sobretot contra ella.

Ara que el director ho comenta, recordo que gairebé dia sí dia no els informatius obrien amb un nou escàndol. Per tant, no es pot descartar que algú que havia patit les conseqüències de les revelacions de la periodista l'hi tingués jurada.

—¿Conserven cap llista de la gent que han posat en evidència al llarg d'aquests mesos? —li pregunto.

Es produeix un silenci i a continuació em diu:

—La llista la tenim, però li pregaria que la fes servir amb molta discreció.

—No pateixi. La policia no acostuma a revelar les fonts d'informació. D'altra banda, tampoc tenim la intenció d'interrogar-los tots.

—Perfecte. L'hi dono als seus homes.

Li agraeixo la col·laboració i tot seguit torno a parlar amb en Dermitzakis.

—Truca'm quan tornis a la Prefectura, per determinar una línia d'investigació després d'examinar la llista que us donarà el senyor Liakakis.

Penjo i me'n vaig a la cuina a fer un altre cafè i a posar al corrent l'Adriani. De cafè, en trobo, però l'Adriani no hi és, s'ha traslladat a la sala d'estar a fer ganxet.

—¿Ja ets aquí? —em diu—. T'esperava per ensenyar-te una cosa. Vine, seu al meu costat. —I em fa lloc al sofà, mentre marca un número al mòbil—. Melpo, ¿pots parlar? Perfecte.